

**Світле Христове Воскресення.
Пасха Господня. Великдень.**

**The Lord's Pascha. The Radiant
Resurrection of Christ.**

Fr. Ihor Kutash - о. Ігор Куташ
kutash@unicorne.org

**„З волі Моєї земля покриває Мене,
Мати Моя, і пекельна варта
жахатиметься, бачачи Мене..”**

**“By Mine own will the earth covers
Me, O Mother, but the gatekeepers
of hell tremble as they see Me...”**

Знову велике коло церковного календаря привело нас до святкування Господнього Воскресення. Що саме ми сьогодні святкуємо? Історичну подію? Так! Християни впродовж всіх віків жили та помирали з переконанням, що Ісус з Назарету дійсно жив, дійсно помер і справді воскрес із мертвих і вознісся до Правниці Отця Небесного.

Once again the great wheel of the Church calendar has brought us to the celebration of the Lord's resurrection. What is it that we are celebrating today? A historical event? Yes. Christians throughout the ages have lived and died with the conviction that Jesus of Nazareth truly lived, truly died and truly rose from the dead and ascended to the Right Hand of the Father.

Є ті, що кажуть, що така подія не може бути історичною бо такі речі не бувають. Вони кажуть, що «пасхальна віра» у воскресення Христа – це метафора, яка висловлює перемогу Христового навчання – навчання про любов, ласкавість та прощення. А може й метафора про невмирущість самого життя. Істоти живуть і помирають але потім коло знову починається. Після осені та зими наступають весна та літо, і все наново розпочинається. А може проголошення того, що така добра й правдива Людина, як Ісус з Назарету не повинна просто вмирати й піти в

There are those who claim that such an event can not be strictly historical because such things do not happen. They say that the “Easter faith” in the resurrection of Christ is a metaphor of the triumph of the message of Christ – a message of love, kindness and forgiveness. Or perhaps a metaphor of the indestructibility of life. Things live and die, but then the cycle begins again. Fall and winter are followed by spring and summer, and then it begins again. Or perhaps a proclamation that a man as good and true as Jesus of Nazareth

забуття, отож ми мусимо Його щороку пам'ятати в такий спосіб доки існують земля і Його послідовники.

Та християни настоюють на те, що хоч і є якась доля правди у повищих поясненнях, то оця подія, яка саме собою унікальна, все ж таки подія історична. Вони настоюють на тому, що Ісус добровільно віддав Своє життя, померши на Хресті, та навіть викликав таку долю, коли воскресив з мертвих друга Свого, Лазаря, який був мертвим 4 дні, так що про реальність його смерті не могло бути жодного сумніву. Таке чудо зрушило рішучість тих, які відчували загрозу від навчання Ісуса: Його треба за всяку ціну позбутися. Господь навіть дав дозвіл нещасному ученикові, який мав намір зрадити Його ворогам Його, швидше вчинити те, що задумав.

Ісус вірив, що Його оправдає Бог - що Той, Якого Він залюбки називав «Авва», тобто найінтимніше, «Отче», воскресить Його з мертвих. І християни наполягають на тому, що так воно й було, що тривалість Ісусового вчення і його сила перетворювати і спонукувати людей до найвищих чеснот якраз і походить від Його буквальної, історичної та конкретної перемоги над смертю. Він воскрес із мертвих. Він справді воскрес із мертвих. Його воскресле тіло могли бачити й дотикати. Він міг їсти і таки їв зі Своїми учениками після Свого воскресення. Він був у контакті з ними видимо й відчутно впродовж 40 днів, а тоді й вознісся та ніколи не покинув Своє людське тіло та людську істоту.

Роздумуючи над значінням цього надзвичайного життя та події християни дійшли до проголошеного переконання, що Своєю смертю Ісус прийняв нашу смерть у Себе і покінчив з нею. Вселенський Патріарх Варфоломій I пише у своєму пасхальному Посланні на 2009 р.:

can not simply die and be forgotten, so we must remember Him every year in this way for as long as the earth and the community of His followers exist.

But Christians insist that, although there is some truth to the above explanations, this event – unique by its very definition – is nonetheless a historical one. They insist that Jesus willingly submitted His life to death upon the Cross, that He even invited it by raising Lazarus from the dead after His friend had been dead for four days, so that his death could not be denied. A miracle like that triggered the determination of those who were threatened by Jesus' message to do away with Him. He even gave permission to the unhappy disciple, who was about to betray Him to His enemies, to do what he was about to do quickly.

Jesus believed He would be vindicated, that God Whom He lovingly called "Abba", that is "Father" in the most intimate way, would raise Him from death. And Christians insist that it truly did happen that way, that the persistence of Jesus' message and its power to transform and inspire people derives from His literal, historical and concrete victory over death. He rose from the dead. He did indeed rise from the dead. His resurrection body could truly be seen and touched. He could and did eat with His disciples after His resurrection. He remained visibly and tangibly in contact with them for 40 days and then ascended never giving up His human body and nature.

Working out the significance of this extraordinary and unique life and event Christians have come to the proclaimed conviction that by His death, Jesus took our death into Himself and put an end to it. The Ecumenical Patriarch Bartholomew I writes in the 2009 Paschal encyclical:

The Only-begotten Son and Word of God, Jesus Christ, the true God, died for

Єдинородний Син і Слово Боже, Ісус Христос, правдивий Бог, помер ради нас. Приймавши все що наше: тіло, душу, волю, енергію, труди, страждання, біль, смуток, радість, все крім гріха, на останку Він прийняв те, що нас найбільше турбує, тобто смерть – і то в саме в найбільш нестерпному й принизливому виді, тобто на Хресті. (http://www.uocofusa.org/news_090408_1.html - мій переклад).

А яке відношення це має до Вас і до мене? Це означає, що це святкування – не просто святкування Чиєїсь перемоги над смертю – це святкування перемоги над смертю моєї матері та батька, моїх друзів і сусідів, які «залишили цей світ», яких мені так бракує. Яких відсутність робить мені сумним і самотнім. Це означає, що я їх не втратив, що ми є, і назавжди будемо в єднанні одне з одним.

Це також означає, що в моїй мандрівці по цьому світі і в наближенні до незбагненої хвилини його земного закінчення, я не наближаюсь до зникнення, до знищення, а радше до переміни та об'єднання. Я не вмру, але перемінюсь, так як було з Моїм Господом. «Очікую воскресіння мертвих і життя budouчого віку!»

У Каноні, якого уривок подаю вище, наш Господь каже Своїй Матері, що це по Його власній волі «земля покриває» Його але «пекельна варта», ті сили знищення та загашення, тремтять, коли Його бачать, бо це ж їхній кінець гряде від Його приходу.

Христове воскресіння це кінець кінця. Це початок усього, що має бути і що ніколи не закінчиться. Це прихід незгасимої істини, любові, світла, ласки, радості! Так, ми можемо обняти своїх ворогів, як також і наші сумніви, наш страх та навіть саму смерть. Ми можемо обняти їх разом з Ісусом і бачити, як вони перетворюються на друзів, на

our sake. After assuming everything that we have: body, soul, will, energy, toil, agony, pain, sorrow, joy, all things except sin, he finally assumed our greatest concern, namely death – indeed, in its most cruel and humiliating expression, on the Cross. (http://www.uocofusa.org/news_090408_1.html)

What does this mean to you and me? It means that this celebration is not only the celebration of Someone's victory over death – it is the celebration of the victory over death of my mother and my father, of my friends and neighbours who have "left this world" and whose presence I miss so much. Whose absence makes me sad and lonely. It means that I have not lost them, that we are and always shall be in communion with each other.

It also means that, as I travel on through my life on earth and approach the mysterious moment of its earthly end, I am not approaching extinction and extinguishment but rather a transformation and reunion. I shall not die but be changed, as was my Lord. "I look for the resurrection of the dead and the life of the world to come."

In the Canon of which a portion is cited above, our Lord says to His Mother that it is by His own will that "the earth covers" Him, but "the gatekeepers of hell", the forces of destruction and extinguishment, tremble when they see Him, for it is their end that they see coming with His arrival.

Christ's resurrection is the end of the end. It is the beginning of all that shall be and that shall never end. It is the arrival of inextinguishable truth, love, light, kindness, joy! Yes, we can embrace our enemies and doubt, fear, even death itself. We can embrace them with Jesus and see them transformed into friends and faith, courage, and life.

Відвагу та на життя.	
----------------------	--